

Отже, мовленнєві акти являються найдрібнішими і найбільш індивідуалізованими одиницями спілкування. Мовленнєва тактика має однакову назву з мовленнєвим актом тому, що вона і є мовленнєвою дією, але розглядається як прийом реалізації мовленнєвої стратегії. У свою чергу, стратегія визначається як сукупність мовленнєвих дій, спрямованих на вирішення комунікативного завдання адресанта. Таким чином, теорія мовленнєвих актів, в якій описується таксономія мовленнєвих актів, обґрунтовується значення перформативного висловлювання та визначаються умови успішності ілокутивних і перлокутивних актів, володіє необхідною науковою базою для аналізу комунікативних актів, тактик і стратегій.

На нашу думку, системний та ґрунтовний лінгвістичний аналіз комунікативних ситуацій реалізується за умови їх дослідження в залежності від різних рівнів абстракції – як мовленнєвого акту, як мовленнєвої тактики і як мовленнєвої стратегії.

Список використаних джерел

1. Демьянков В. З. «Теория речевых актов» в контексте современной зарубежной лингвистической литературы (Обзор направлений) / В. З. Демьянков // Новое в зарубежной лингвистике. – М. : Прогресс, 1986. – Вып. 17. Теория речевых актов. – С. 223–234.
2. Апресян Ю. Д. Перформативы в грамматике и словаре / Ю. Д. Апресян // Известия Академии наук СССР. Серия литературы и языка. М., 1986. – Т. 45. – № 3. – С. 208–223.
3. Безуглая Л. Р. Перлокуция в дискурсе / Л. Р. Безуглая // Дискурс как когнитивно-коммуникативный феномен. – Харьков : Константа, 2006. – С. 79–98.
4. Труфанова И. В. О разграничении понятий: речевой акт, речевой жанр, речевая стратегия, речевая тактика / И. В. Труфанова // Филологические науки. – 2001. – № 3. – С. 56–65.

Рябошанка Александр

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Найбільш послідовно і глибоко розкрито проблема готовності до професійної діяльності майбутнього педагога в дослідженнях В. О. Сласт'юніна (2008), О. Г. Мороза (2003), Т. В. Садчикової (1978), А. Ф. Ліненко (2016).

Існуюча система психолого-педагогічної підготовки у педагогічних закладах вищої освіти не спрямована на формування комплексу

професійно значущих якостей особистості, які і забезпечують високий рівень професіоналізму майбутніх педагогів.

Підготовка майбутніх педагогів до професійної роботи – це досить складний і тривалий процес, в результаті якого формується певна модель такої готовності. Так, в дослідженні А. Ф. Ліненко (2016) структура готовності до педагогічної діяльності складається з факторів особистісних і процесуальних. В цю модель включається: педагогічна самосвідомість, ставлення, інтерес до педагогічної діяльності і потреба в ній, мотиви діяльності, педагогічні здібності, знання предмета і способів діяльності, навички і уміння, професійно-значущі якості майбутнього педагога [2].

Формування готовності майбутніх педагогів до професійної діяльності – це перш за все формування компетентностей, які визначають їх подальшу фахову майстерність. Формування готовності студентів до практичної роботи спрямовано на підготовку їх до раціональної і досконалої діяльності.

Праксеологічний підхід до формування досконалої педагогічної діяльності майбутнього педагога передбачає перш за все реалізацію таких принципів, як:

- формування у студентів потреби в роботі з дітьми;
- позитивне ставлення до неї;
- можливість самореалізації в цій педагогічній діяльності.

Праксеологічний підхід до організації професійної підготовки майбутнього педагога – один із перспективних напрямів у справі формування педагогічних кадрів [3].

Досліджуючи місце і роль педагогічної рефлексії в формуванні готовності студентів до професійної діяльності як форму теоретичної діяльності людини, спрямованої на осмислення своїх вчинків і дій, педагоги, психологи визначають такі основні критерії педагогічної самосвідомості:

- розуміння соціального значення професії педагога;
- усвідомлення вимог до особи педагога;
- знання вимог до професійно-педагогічної діяльності;
- адекватна самооцінка можливостей для досконалої педагогічної діяльності;
- стала рефлексивна позиція, спрямована на самооцінку і самоаналіз своїх педагогічних дій.

Критеріальний підхід до виявлення і формування якісних показників і критеріїв готовності майбутніх педагогів до педагогічної діяльності дає можливість мати достовірні дані про сам процес професіоналізму. Це певна діагностична карта рівня сформованості педагогічної свідомості студента, зміст його педагогічної рефлексії [5].

У психолого-педагогічних дослідженнях розроблені основні критерії готовності до професійної діяльності майбутнього педагога. Це:

- педагогічна свідомість;
- самостійність емоційного позитивного ставлення до педагогічної діяльності;
- швидкість адаптації особистості в різних педагогічних ситуаціях;
- доцільність педагогічних дій;
- рівень сформованості педагогічних здібностей;
- володіння педагогічною технікою і технікою міжособистісного спілкування.

Диференціація на високий, достатній, середній і низький рівень готовності дає повну картину процесу формування готовності студентів до педагогічної діяльності, що, в свою чергу, створює умови для корекції процесу підготовки.

В цілому концепція формування готовності до професійної педагогічної діяльності включає в себе:

- професійну орієнтацію і професійний відбір до педагогічної діяльності;
- єдність довузівської і вузівської підготовки;
- вплив освітнього процесу закладу загальної середньої освіти;
- індивідуалізація і диференціація освітньої підготовки в педагогічному закладі вищої освіти [1].

Важливою умовою практичної підготовки студента педагогічного закладу освіти до педагогічної діяльності є формування в них професійного мислення. Адже невміння студентів приймати самостійні педагогічні рішення в нестандартних умовах, висловлювати незалежні в тих чи інших педагогічних ситуаціях думки, прогнозувати результати взаємодії з колективом, особистістю є проблемою в справі виховання педагогічних кадрів. Тенденція педагогічної підготовки в умовах закладів вищої освіти, спрямованої на накопичення знань у майбутніх педагогів, і недостатнє їх практичне застосування в освітньому процесі на педагогічній практиці породжує недоліки в подальшій роботі. Педагогічна підготовка в закладі вищої освіти повинна здійснюватись як єдиний процес методологічного і технологічного дослідження студентами системи загальних й особливих стосунків у педагогічних ситуаціях, які нескінченно і безперервно змінюються в своїй детермінації [4].

Нові стратегічні підходи і тактичні засоби формування професійного мислення студентів повинні знайти своє місце в роботі педагогічних закладів вищої освіти України.

Список використаних джерел

1. Слостенін В. Педагогіка: учеб. пособие для студ. высш. пед. учеб. заведений. Москва: Издательский центр «Академия», 2008. С. 20–45.
2. Мороз О. Особистість майбутнього педагога (Управління підготовкою вчителя: психолого-педагогічний аспект). *Вища освіта України*. 2002.

- Вип. 3. С. 50–54.
3. Садчикова Т. Формирование готовности студентов педагогических институтов к решению воспитательных задач в процессе обучения: дис. ... канд. пед. наук. Волгоград, 1978. С. 20–25.
  4. Линенко А. Професійна ідентичність в контексті професійної підготовки майбутнього вчителя: теоретичний аспект дослідження. *Наука і освіта*. 2016. Вип. 1. С. 72–76. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/NiO_2016_1_16
  5. Беленька Г. Личность педагога: в измерении запросов XXI века. *Дошкільне виховання*. 2019. № 4. С. 3–5.

Сапармирадова Шабібі

ОСНОВНІ ПОЗИЦІЇ ТЕОРІЇ СНОВИДІНЬ ФРЕЙДА

Фрейд стверджує, що перша випадкова думка утримує в собі якраз те, що потрібно, і є по суті забутим продовженням спогаду. Пізніше він робить застереження, що це не завжди так буває. Те, що думка, яка виникає у хворого, не може бути ідентична з забутим уявленням, повністю пояснює душевний стан хворого. У хворого під час лікування діють дві сили – одна проти іншої: з одного боку, його свідоме прагнення згадати забуте, а з іншої – опір, який перешкоджає витісненому або його похідній повернутись у свідомість. Якщо цей опір дорівнює нулю або є незначним, то забуте без будь-яких змін виникає у підсвідомості. Чим сильніше спотворення під впливом опору, тим менше схожості з думкою, яка виникає – заміником витісненого та самим витісненим. Все ж, ця думка повинна мати хоч якусь схожість із тим, що шукали в силу того, що ця думка має те ж саме походження, що й симптом. Якщо опір не дуже інтенсивний, то за цією думкою можна дізнатись так звану «істину». Випадкова думка повинна мати відношення до витісненої як певний натяк [4].

Основні позиції теорії сновидінь Фрейда стверджують:

1. Сновидіння – це спотворений замісник чогось іншого, несвідомого; крім явного сновидіння, існує несвідоме приховане сновидіння, яке і проявляється в свідомості у вигляді явного сновидіння. Вміст несвідомого – це так звані витіснені бажання.
2. Функція сновидінь – оберігати сон. Сновидіння – це компроміс між потребою у сні та намаганнями порушити його несвідомими бажаннями; галюцинаційні використання бажань, функція якої – оберігати сон.
3. Сновидіння проходять обробку: перетворення думок в зорові образи, згущення, зміщення, вторинна обробка, заміна символом.